

Јовица Ђурђић
АЛОНСО
И ЊЕГОВА БАРКА

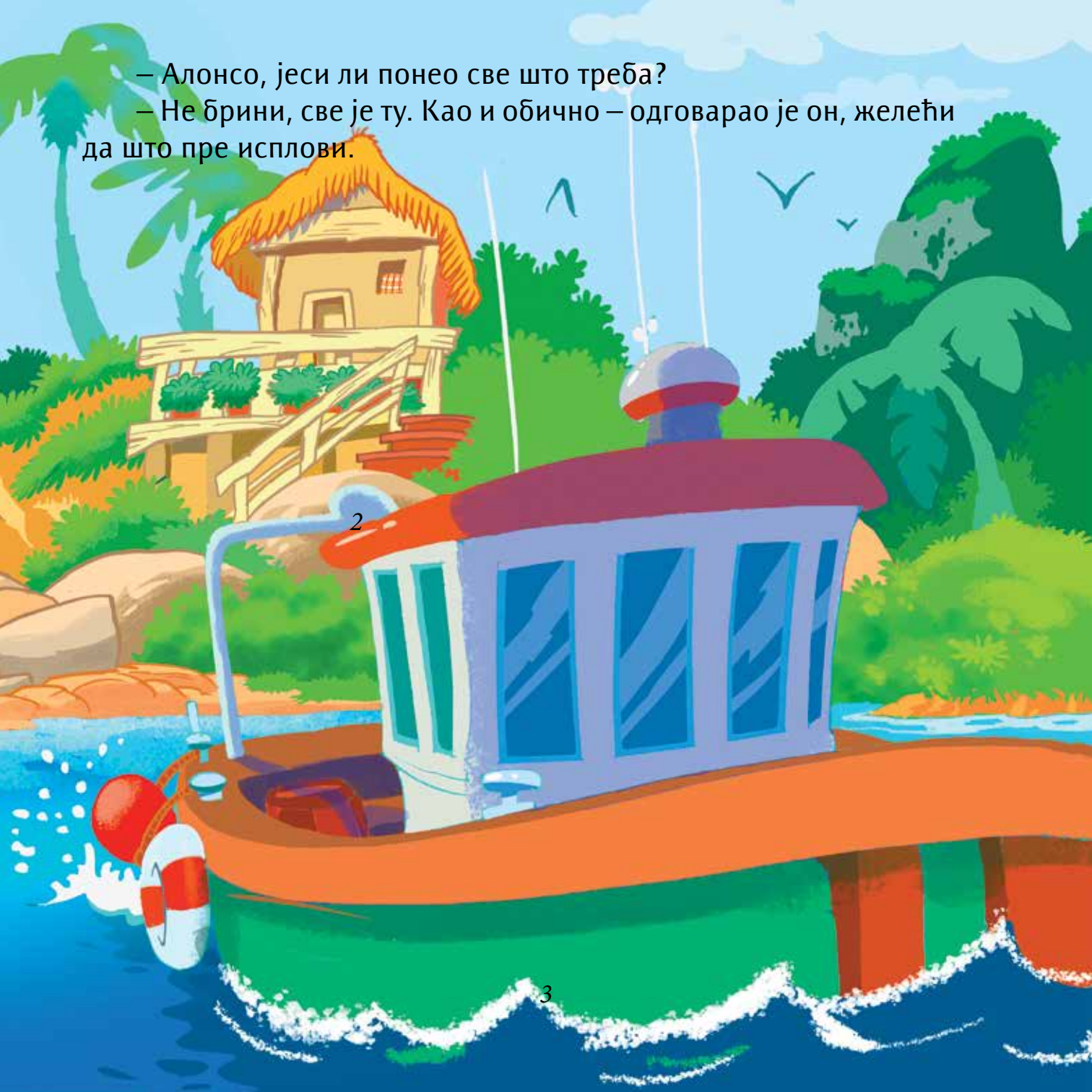

У шпанском граду Палма, на острву Мајорка, остарели рибар Алонсо, бивши капетан путничког брода, често је барком испред своје куће испловљавао у риболов далеко на море. Није му превише било стало до рибе, али је остала жеља да се сваки дан плови, да се дружи с морском ширином. У барци је имао све што му треба: храну, воду, одећу и рибарски прибор. Пре поласка увек се преслишавао да ли је понео све што треба, па, иако је имао велико поморско искуство, често му се догађало да понешто заборави. Његова жена Софија би га брижно запиткивала:

– Алонсо, јеси ли понео све што треба?

– Не брини, све је ту. Као и обично – одговарао је он, желећи да што пре исплови.

Она би затим стајала на обали и махала му, пратећи га све док се барка не би изгубила иза рта обраслог боровима и палмама.

Алонсо би се отиснуо од обале некада ујутро рано, а некада у само предвечерје. Лети су му сметале превелике врућине и радије је испловљавао када сунце почне мање да пече. Проналазио је пешчане удаљене увале, тамо где није било купача, или би они до његовог доласка одлазили према граду, остављајући усамљене пуне плажице. У тим увалама било је највише рибе и тишине у којој је Алонсо уживао. Ни за шта на свету не би се одрекао таквог шта као што су били ти дани и ноћи самоће на мору.

Обично би спустио сидро подаље од обале, заба-
цио удице, натукао сламнати шешир на чело, завалио
се у своје меко седало слично фотељи и чекао.

Када би се на удицу закачила нека мања риба, Алонсо би је скидао, пољубио и враћао у море.

– Да још мало нарастеш, лепотице – рекао би,
гледајући како се она беласа и удаљује од барке.

Оне које би уловио и желео да понесе кући стављао је у посуду са водом. Рибе би се испочетка праћакале, а онда умириле.

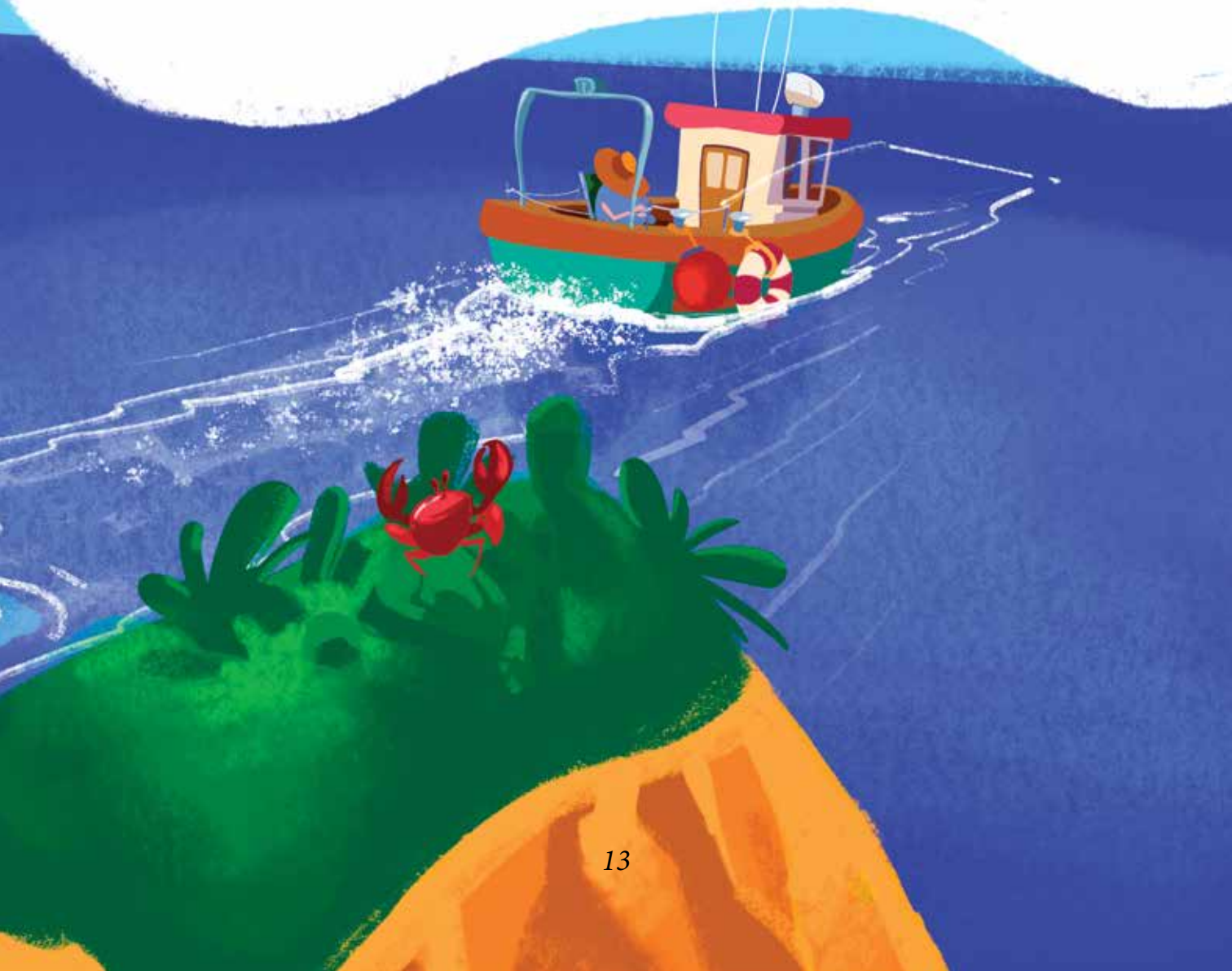

Барка би се љуљушкала на благом поветарцу, сунце би га миловало, од чега би Алонсо почео да дремуцка. Често се дешавало да на прамац барке слете галебови и украду његове рибе. Није се љутио. Махнуо би руком и они би одлетели. Када поново задрема, они би се враћали. Увек би нешто остало и за њега.

У једном необично мирном дану без дашка ветра, када је усидрио барку надомак обале, Алонсо је заборавио да спусти сидро. Није било ни потребе за тим. Била је бонача и потпуни мир. По обичају је забацивши удице почео да дрема, све док га сан није потпуно савладао.

Тада се десило нешто необично. За удицу се закачила велика риба и повукла барку према пучини. Испочетка се она померила само мало, а онда почела да клизи даље од обале. За то време Алонсо је слатко спавао и сањао.

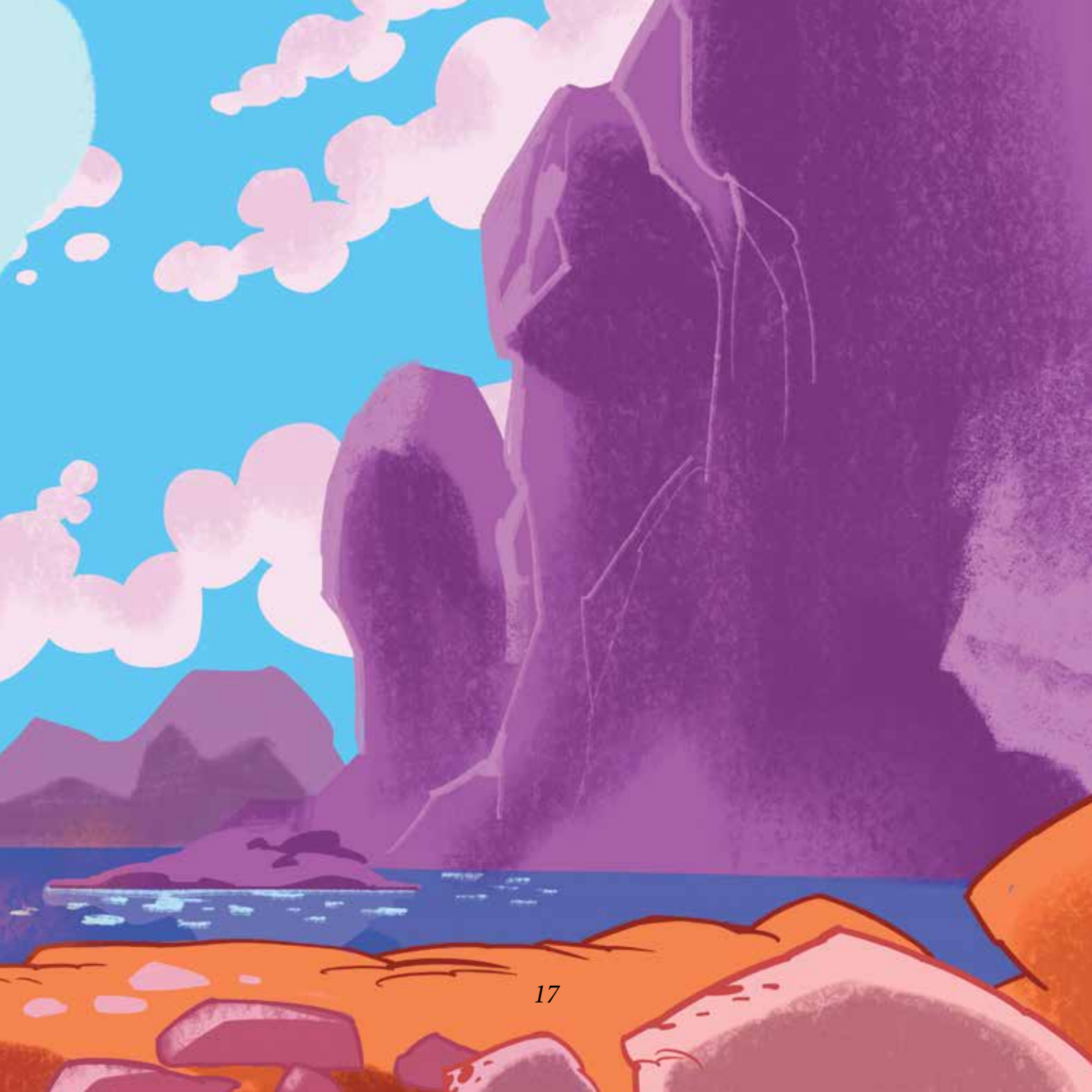
Онда је почео да дува ветар и да његову барку носи даље од обале. Ни тада се Алонсо није пробудио, него је наставио да сања и спава још чвршћим сном. А снови су били заиста леви. Ево га, поносно стоји на командном мосту, пре него што ће његов велики брод упловити у једну далеку луку. Јата галебова надлећу палубу, док морнари ужурбано врше неопходне припрема за безбедно пристајање. Испред је град с високим небодерима и сунце при заласку. На молу стоји мноштво људи које чекају да се искрцају њихови познаници. Алонсовом оку ништа не промиче. Он све види и све мора да прати.

И ко зна колико би тако Алонсо сањао да га трзај његове барке која се насукала на пешчану плажу једне друге удаљене увале није пробудио. Од изненађења је протрљао очи и дохватио шешир који му је полетео с главе. У први мах се није снашао и само је зверао лево и десно, не верујући очима шта га је снашло. Ипак, препознао је место где се затекао. Али, како је ту доспео, то никако себи није могао да објасни.

Искочио је из барке и осмотрио је са свих страна. Закључио је да је све на свом месту, да барка није оштећена и да се све налази унутра.

– Морског ми прасета, како сам овде доспео? – питао се претражујући погледом околину. – Свашта, баш свашта!

И даље је стајао у недоумици, чешкајући се по глави и машући шеширом да се расхлади. Било је топло у предвече и на западу је сунце тонуло за брдо.

Онда је зачуо гласове и приметио како према њему трче три детета.

– Баш необично – зајапурено рече Сантијаго који је први до-трчао. – Раније се на нашој плажи нису заустављале барке.

– Овде нигде у близини нема лучице за њих – додаде Луција, девојчица с пегицама на лицу.

– А не знамо ни да ли је дозвољено заустављање бродова на плажи – настави Доменика. – То се никада раније није догодило.

– Ех, децо, ни сам не знам како сам овамо доспео – рече Алонсо.
– Мора да сам заспао и да ме је ветар лагано догурао догде.

Ни слутио није да га је прво повукла она велика риба која се успут ослободила удице.

– Нема друге него да ми помогнете да барку вратим у море – рече молећиво Алонсо. – Код куће ме чекају и забринуће се што ме нема, а већ пада вече.

– Наравно – весело ће Сантијаго. – Заједничким снагама то не би смело бити тешко. Погураћемо вашу барку, не брините.

Онда су сви скупа почели да гурају барку по песку и она се ускоро нашла у мору.

Алонсо је желео да се захвали и да нечим награди децу,
али, када је погледао у посуду, унутра није било ниједне рибе.
Док је спавао, галебови су их све појели.

– Баш сам ја нека мустра – промрмља Алонсо себи у браду.
Почео је да претура по барци, надајући се да ће већ наћи нешто што приличи деци и веома се обрадова када примети неколико кесица бомбона и карамела. Одмах се сетио да их је ту ставила његова унучица Мануела, која је понекада с њим ишла на краћу пловидбу морем.

„Мудрица једна“, насмеши се Алонсо. „Овим ме је спасила срамоте.“

Захваливши се својим малим помоћницима, Алонсо покрену мотор и усмери барку према Палми.

– Где си ти до сада, Алонсо? – дочека га Софија. – Премрла сам од страха.

– Већ неколико сати те чекамо овде, деда – рече Мануела. – Очи да нам испадну.

– Мора да сам заспао, па ме је ветар однео веома далеко –
одговори Алонсо. – Све је добро што се добро сврши.

А она велика риба доле у дубини мора, која се с муком ослободила удице, стављала је облоге на уста, јер су била сва отечена.

ХВАЛИ МОРЕ ДРЖ' СЕ КРАЈА

Свако воли море, да се у њему бућне,
Бистру воду и плавети бескраја
А морнари воле атмосфере кућне –
Хвали море, држ' се краја.

Море воле деца ко и морски вуци,
Сребрнасте капи његовог сјаја,
Морнари су ипак радије у луци –
Хвали море, држ' се краја.

Добар си пливач, волиш дубине,
Имаш храброст једног Попаја,
Немој, ипак, пливати у даљине –
Хвали море, држ' се краја.

Кад са стене скачеш у дубоку воду,
А Ана те гледа, бодри, свуда граја,
Помисли увек на неку незгоду –
Хвали море, држ' се краја.

Није важно да у свему будеш даса,
Показујеш мишиће, снагу завеслаја,
Уплаши се понекад великог таласа –
Хвали море, држ' се краја.

МОРСКИ КОЊИЦ

У плавој морској дубини,
Где капље светле ко рубини,
Ронећи једна девојчица,
Срела је Морског Коњица.

Па иако једно друго нису знали,
Уопште се нису нимало препали.

ОПРОСТИТЕ, ВИ МОРСКИ КНЕЖЕ,
СВЕ РИБИЦЕ ОД МЕНЕ БЕЖЕ.
КАКО ТО ДА СТЕ ВИ ОСТАЛИ,
ДА СЕ МЕНЕ НИСТЕ ПРЕПАЛИ?

А Морски Коњиц, уважени кнез,
Направи пируету, водени вез,
Око девојчице обиђе круг,
Ко добро познати стари друг.

Стиже и одговор Морског Коњица:

ТИ СИ ЛЕПА И ХРАБРА ДЕВОЈИЧИЦА.
АКО СЕ ТИ НЕ БОЈИШ ТАЛАСА,
ЧЕГА ДА СЕ БОЈИ КНЕЗ ДАСА?
ОДМАХ САМ ВИДЕО У ТВОМ ОКУ,
ДА ИМАШ СРЦЕ И ДУШУ ДУБОКУ.
НЕМА КОД ТЕБЕ ШТА ДА МЕ ПЛАШИ,
ТИ И ЈА СМО КО ОДУВЕК НАШИ.

Па иако једно друго нису знали,
Уопште се нису нимало препали –
Само су се обоје слатко насмејали,
И заједно морем брзо запливали.

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Ријеци.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањицки.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укосница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

poezija@mac.com www.jovicadjurdjic.com

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ
АЛОНСО И ЊЕГОВА БАРКА

Илустровао
ТИХОМИР ЧЕЛАНОВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Институт за дечју књижевност
Краља Милана 4
Београд

За издавача
МИЛУТИН ЂУРИЧКОВИЋ

Графичка припрема
АУТОР

Штампа
FineGraf
Београд

Тираж
1000

Београд, 2023.

ISBN-978-86-82180-12-8

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(497.5)-93-32

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Алонсо и његова барка / Јовица Ђурђић ; [илюстровао Тихомир Челановић]. - Београд :
Институт за дечју књижевност, 2023 (Београд : FineGraf). - [36] стр. : илустр. ; 20 x 20 cm

Ауторова слика. - Тираж 1.000. - Јовица Ђурђић: стр. [34].

ISBN 978-86-82180-12-8

1. Челановић, Тихомир, 1977- [илустратор]

COBISS.SR-ID 116382729